

חולין פרק ב השוחט דף לא

וכלפי היתר לבעלה דעת רב שטהורה היות וטבילת חולין לא צריכה כוונה ודעת ר' יוחנן שטמאה משום שגם טבילת חולין צריכה כוונה.

בברייתא כתוב שהטובל ולא התכוון להיטהר מותר לחולין ואסור למעשר, וכן כתוב במשנה שמי שידיו טמאות והכניסם למים בשביל לקחת פירות ידיו טהורים משום שאין צריך כוונה לחולין כדעת רב. רבי יונתן בן יוסף למד שצריך כוונה בטבילת חולין שכתוב בצרעת בגדים "וצוה הכהן וכבסו את אשר בו הנגע" ולאחר מכן כשהבגד נטהר כתוב "וכבס הבגד שנית" להקיש לטבילה הראשונה שצריך כיבוס בכוונה כדעת ר' יוחנן שצריך כוונה לטבילת חולין.

השוחט בהמה צריך להוליך ולהביא סכין שאורכו כרוחב צוואר הבהמה ששיעור זה מספיק לחתוך בהולכה והבאה ללא דריסה והפעלת כוח, השוחט רק בהולכה אם אורך הסכין כפול מצוואר הבהמה כשר, וכן אם שחט שתי בהמות צמודות בהולכה אחת אם יש באורך הסכין עוד שיעור רוחב צוואר חוץ מרוחב שתי הבהמות כשר. השוחט באיזמל קטן והוליך והביא כמה פעמים כשר, אבל אם יש קרנים כלומר בליטות בצדדיו פסול שמא יפגעו בסימנים, השוחט במחט פסול משום שבוודאי ידקור, והסתפקו במחט שיש לה סכינים קטנים בצדדיה האם כשר או לא.

שחיטת קדשים צריכה כוונה לזבוח ולהתיר את הקרבן שכתוב "לרצוניכם תזבחוהו" ומכך משמע שבחולין לא צריך כוונה לזבוח בשביל להתיר לאכילה, בשחיטת חולין כתוב "וזבחת מבקרך ומצאנך.. ואכלת" דעת חכמים שצריך בשחיטת חולין כוונה לחתוך את הסימנים, ור' נתן סובר שגם השוחט ללא כוונה כשר כגון הזורק סכין לנעוץ בקיר ושחט כהלכה. רבא אמר שכתוב בשני משניות כדעת ר' נתן א. נפלה סכין ושחטה פסולה ומשמע שאם הפיל את הסכין מידו כשרה למרות שלא התכוון לחתוך ב. חרש שוטה וקטן ששחטו וגדול עומד על גביהם כשר למרות שאינם בני דעת.

אשה נדה שטבלה בלי כוונה בדומה למקרה ששחט בלי כוונה, לדעת חכמים כגון שהתכוונה להתקרב בנהר ולא התכוונה להיטהר ולדעת ר' נתן כגון שנפלה מגשר לתוך מים ולא התכוונה כלל להיכנס למים, כלפי אכילת תרומה נחשבת לטמאה משום שצריך כוונה לטבילה,